

Jeg håber, at vi også om kort tid kan ønske den svenske og den norske befolkning tillykke med et ja til medlemskab af Unionen – et tillykke, fordi beslutningen jo betyder, at de pågældende lande skifter status fra at skulle tilpasse sig EU's regler til i fremtiden at få indflydelse på reglerne.

EU har i dag så stor en betydning, at reglerne ikke blot laves for medlemsstaterne, men i realiteten er retningsgivende for hele Europa. Derfor er medlemskab af Den Europæiske Union først og fremmest et spørgsmål om at få indflydelse i Europa og dermed at få større indflydelse på rammerne for udviklingen i sit eget land. Skarpt sat op er vejen til øget national suverænitet medlemskab af den union, der på så mange områder lægger rammerne for den nationale beslutningsproces.

Den kommende udvidelse af Den Europæiske Union vil forhåbentlig omfatte endnu tre nordiske lande. Derfor spørges der ofte, om det vil føre til en nordisk blok i Den Europæiske Union. Her overser man tit, at der rent faktisk er forskelle mellem de nordiske lande. Således har landene helt forskellige interesser på landbrugsområdet, hvor Danmark håber på et stort marked i det øvrige Norden, mens de andre nordiske lande naturligt søger at sikre deres egen landbrugssektor.

Alligevel er der væsentlige områder, hvor de nordiske lande vil kunne støtte hinanden i EU. Det drejer sig bl.a. om følgende fire områder: For det første miljøområdet, hvor alle landene har en høj standard; for det andet forbrugerpolitikken, hvor landene ligeledes alle er i front; for det tredje arbejdsmarkedspolitikken, den såkaldte sociale dimension, hvor de nordiske lande har et system med stærk indflydelse for arbejdsmarkedets parter, som ellers ikke findes i Europa; og for det fjerde ved åbenhed og gennemsigtighed i beslutningsprocessen og ved adgang til informationer, hvor de nordiske lande alle har en god tradition.

Den vigtigste fælles holdning for de nordiske lande er imidlertid, at de alle er positive over for en yderligere udvidelse af Den Europæiske Union med landene i Central- og Østeuropa. Om end den aktuelle udvidelse af EU er et mål i sig selv, er den også et middel til at sikre den udvidelse østpå, der kan garantere den økonomiske, sociale og politiske stabilitet i Central- og Østeuropa – et krav, som er meget presserende. Derfor har de nordiske lande i fællesskab meget at tilbyde EU-samarbejdet.

Af samme grund vil medlemskab af Den Europæiske Union heller ikke betyde en svækkelse af det nordiske samarbejde – tværtimod. Det nordiske samarbejde skal i fremtiden ud over dets eksisterende meget væsentlige opgaver bl.a. på kultur- og undervisningsområdet bruges til at koordinere nordiske synspunkter og fælles handling. Det vil give det nordiske samarbejde endnu mere substans.

En interessant prøve på evnen til et samarbejde mellem de nordiske lande kunne være udarbejdelse af et fælles nordisk memorandum op til forhandlingerne på regeringskonferencen i 1996. Det ville give de fire lande en klar styrkeposition, som de ikke enkeltvis ville kunne opnå.

Folkeafstemningerne har som bekendt endnu ikke fundet sted i Sverige og Norge. Dem skal jeg heller ikke kommentere, men det er klart, at jo flere nordiske lande der bliver medlem af EU, jo stærkere står vi. Derfor må det også undre, at der er danske politikere, som aktivt søger at overbevise befolkningerne i Sverige og Norge om, at de skal sige nej til medlemskab af EU. Hvis opfordringerne blev fulgt, ville det betyde en svagere nordisk indsats og dermed også en svagere dansk indsats i EU, end det ellers kunne have været tilfældet.

En udvidelse af EU med de øvrige nordiske lande vil være en stor lettelse for mange danskere, især dem, der kan huske, hvorledes de den 2. oktober 1972 måtte vælge mellem Norden og EF. Nu er chancen der for at få forenet begge dele, nemlig et samlet Norden inden for den europæiske konstruktion. Den chance bør vi ikke lade gå fra os.

På den baggrund vil Socialdemokratiet varmt støtte ratifikationen af EU's udvidelse med Østrig, Norge, Sverige og Finland.

Jens Kirk (V):

Traktaten af 24. juni 1994 mellem de nuværende EU-lande og de fire ansøgerlande Norge, Østrig, Finland og Sverige om tiltrædelse af EU er en god traktat, som får støtte fra Venstre. Alle ansøgerlande er værdige repræsentanter, og alle opfylder de betingelser, der er stillet for medlemskab.

Bliver Traktaten ratificeret i alle EU-lande, vil Norges, Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse ske pr. 1. januar 1995, efter at der er holdt folkeafstemning i ansøgerlandene og de har sagt ja.

Østrig og Finland har sagt ja, og vi håber – kan håbe – at Sverige og Norge også stemmer ja. I forhold til tidligere udvidelser er der for de fire